

DEN 8 SOBOTA - AKTUALIZACE XXI

Během celé cesty zpět do **Soví Příhrady** jsem **S bombardoval otázkami**. Vypadal, že ví **všechno**, tak proč bych se držel **zpátky**?

Naneštěstí se můj malý **výslech** neodehrával tak dobře, jak jsem doufal. Jeho odpovědi byly **lidské**, takže to bylo trochu matoucí pro jednoduchého vesničana, jako jsem já.

„Proč je obloha modrá?“

„Protože obloha na Zemi je modrá. Ve hře by to **vypadalo divně**, kdyby byla obloha fialová.“

„**Aha!** Proč mají vesničtí chlapi **velký nos**, zatímco holky mají nosy malé?“

„To **Entity** se takto rozhodl, předpokládám. On a další lidé pracovali na **novém módu serveru**, aby vesničané vypadali **realističtěji**. To zahrnovalo také vesničany s nejrůznějšími **osobnostmi**, oblečením **a stejně tak vzhledem**. Jenže potom hodně hráčů tvrdilo, že dívky vypadají divně, a tak jim **Entity** zmenšil nosy a přidal jim **vlasý**. A pak pisatelé – *hrstka hráčů pověřených psát historii herního světa* – přidávali odstavce, například že vesničtí chlapi si **podle tradice** holili hlavu.“

A po **chybě** serveru se každé slovo zapsané pisateli **stalo realitou**.

„Teď jsem se úplně ztratil. Co je **chyba** serveru? Co se to stalo?“

Nakonec mi vyprávěl, jak na Zemi **v roce 2039** hrozilo jejich světu **bezprostřední zničení**.

Zatímco se blížila jejich poslední hodinka, někteří z nich se pokusili uprchnout **do virtuální reality** (někdy také nazývané VR). Zřejmě si stačilo nasadit **helmu**, aby byl člověk transportován do jiného světa. Tento **imaginární** vesmír byl ale jen pouhou **iluzí**. Svět, do kterého unikli, je tento, kdysi známý pod jménem **server Aetherie**.

Poté, co strávili stovky hodin v tomto **virtuálním světě**, si tam většina z nich udělala **hodně přátel**, se kterými si přáli se **rozloučit**. Stali se na hře **naprosto závislými**, trávili více času v Aetherii než v realitě. Hodně z nich nemělo ve skutečném světě **žádného kamaráda**, a dokonce ani rodinu. Bylo pro ně tedy naprosto přirozené strávit poslední chvílky ve světě, kde se cítili dobře, **obklopeni svými virtuálními přáteli...**

„Co se tedy stalo? Svět **nebyl zničen?** Tedy doopravdy, chci říct.“

„Nemáme **žádný způsob**, jak to zjistit. Zatímco se odpočet blížil k nule, ti, co byli připojeni ke hře, **ztratili vědomí** a nakonec se probudili na různých místech. Stále ve hře. **A hra se proměnila.**

Doopravdy. Už nebylo možné se odpojit a odejít. Jsme nyní schopni dostat se do hlavního menu hry, které je určeno jen pro **administrátory**, ale nijak nereaguje.“

„Ou!“

Můj pohled se ztratil kdesi v prázdnu, až něco přitáhlo **mou pozornost.**

„Hele! **Uhelná ruda!** Co takhle si udělat drobnou přestávku a trochu si zadolovat?“

Podíval se na mě,
a pak si povzdechl.

DEN 8 SOBOTA - AKTUALIZACE XXII

Když jsme konečně dorazili do Soví Příhrady,
byla už tma a zima.

Ledový vítr se proháněl ulicemi. Místo vypadalo opuštěně, jen ojedinelí kolemjdoucí spěchali sem a tam. Přesto byla většina obchodů otevřená. Výlohy vesele zářily do tmy, jejich světlo se krátce mihotalo, když se uvnitř něco pohnulo. Nejprve jsme se vydali na místo prvního setkání s našimi novými spojenci. Tam jsme se rozloučili.

„Dávejte tam na sebe pozor.“

„Alizée. Minusi. To bylo... něco. Opatrujte se.“

„Ještě jednou díky. Bez vás bychom to nezvládli.“

„Hodně štěstí na výpravě. Navštivte nás někdy.“

Díval jsem se, jak odcházejí, a **litoval jsem**, že jsem se s nimi **rozloučil** jenom **obyčejně**.

Ale oni mají **svou výpravu** a **my tu svou**. S ledovým větrem v zádech se dva zástupci z **Minusova týmu** odebrali ke kováři. Nebo bych měl raději mluvit o **Týmu Alizée** poté, co se dnes stalo...?

Kovář mi dal **750 smaragdů** za svítící mech, jak slíbil. Pak jsme navíc prodali kořist za **3 572 smaragdů**. Podle mého názoru to bylo **trochu divné**, protože to byly hlavně **Urfovy věci**, ne kořist bosse. Řekli jsme si s Alizée, že by bylo **fajn** donést ty věci kamarádům z vesnice. Něco jako suvenýry pro kamarády z našeho **prvního drobného výletu** v Nadzemním světě. A jestli se na to ptáte, ano, Alizée opravdu **trvala** na tom, že si **nechá tu blbou hůlku**.

Hned poté jsme šli ke **Dvěma Perům**.

Vešel jsem **elegantním krokem**, podíval jsem se **Pero** zpříma do očí, a pak jsem **vyskládal všech 2 500 smaragdů** na pult potažený plstí barvy nebeské modři.

„Vzal bych si jeden **pokročilý pracovní věčnou kovárnu**, prosím pěkně.“

(To není pravopisná chyba. Nejprve jsem chtěl říct „pokročilý pracovní sůl“, a pak jsem jemně pokročil ke skutečnému názvu předmětu. Protože jsem stejně nenápadný jako plížil, co si hraje na schovávanou.)

„**To bylo rychlé!**“ dostalo se mi odpovědi. „Předpokládám, že jsi dokončil **svou výpravu.**“

Dak Pero mrkla na Alizée a se šibalským úsměvem dodala:

„A podle toho, co vidím, **to dopadlo velmi dobře.**“

Cože?!

Co tím chce říct?!

A proč se pořád upřeně dívá na naše ruce?!

Až v tu chvíli jsem si uvědomil, že Alizée a já... ehm... **že se držíme za ruce.**

Tak zaprvé, **vítr je dnes večer opravdu ledový.** Dokonce i uvnitř je zima. Musela jí být zima na ruce. V každém případě jsme přece na severu...

„**Není to tak, jak to vypadá,**“ řekl jsem. „Ona je moje...“

Alizée mě s úsměvem přerušila.

„Naše výprava se **skvěle vydařila**, ale teď jsme už opravdu **vyčerpání**, takže kdybychom si mohli jenom **převzít tu kovárnu...**“

„Hned se vrátím.“

O pár minut později jsem měl v ruce **kostku obsahující nepředstavitelnou moc**. Byla **teplá** na dotek a řady diamantů a smaragdů na ní **jemně pulzovaly**. Jen s obtížemi jsem si představoval, že tento předmět je **starý několik tisíc let**. Vypadal, že byl **vyroben** maximálně včera: šedé povrchy neměly nejmenší

škrábanec a diamanty po stranách nevykazovaly **žádné známky opotřebení**.

Podal jsem ho Alizée, která ho hned začala **zkoumat** ze všech stran jako **začínající historička**, kterou ostatně je.

„**Bude to všechno?**“ zeptala se Pero.

*Jako kdyby to už **nebylo dost!** pomyslel jsem si, zatímco jsem přikyvoval hlavou.*

Takže zatímco Pero už otevírala ústa, aby nám bezpochyby **začala vykládat naučené obchodnické fráze**, rázně jsem konverzaci uřádl, když jsem **nahlas a rychle řekl**: „**BYLA TO RADOST S VÁMI OBCHODOVAT!**“ (A **bim!** *Vůbec nevěděla, co na to říct! Jednoduše zavřela pusu a pomalu mrkla. Když se jedná o obchodní jednání, jsem jasný profesionál.*)

S kovárnou v kapse mě Alizée táhla za ruku ven.

„Starosta bude **šítlet radostí**,“ řekla, zatímco jsme se spolu blížili k jejímu koni.

„Myslíš, že se na mě **bude zlobit**, že jsem odešel, aniž bych si o tom s ním promluvil?“

„Ne, to si **nemyslím**. Až uvidí, co přinášíš, vše ti promine.

Můj otec taky.“

„Ano, máš pravdu.“

Ucítil jsem, že se mi ulevilo.
Moje mise byla splněna.

Vše, co zbývalo udělat, bylo vyškrábat se **do sedla Shybiss** a vrátit se domů. I když možná ne hned. Připozdívalo se. Měli jsme **dost smaragdů**, abychom si koupili další noc v hostinci. Měli jsme dokonce za co si koupit zítra ráno **dalšího koně, královskou snídani** a dobrou stovku lektvarů Uzdravení, protože jak jsem se dnes dozvěděl, **prostředků** na doplnění bodů života není nikdy dost.

Předložil jsem **svůj plán** Alizée a ona na můj seznam dodala jen **pořádnou horkou koupel**. Kovárnu jsem **pečlivě** uložil do inventáře a poté jsme se vydali hledat pokoj, teplé jídlo a **noc plnou vydatného spánku**. Shybiss byla taky uavená, a jak vyfukovala nosem drobné obláčky dýmu do zimy, připomínala **parní ruditový stroj**.

DEN 8

SOBOTA - AKTUALIZACE XXIII

Když jsme přijeli k **Očarovanému Drakovi**, Alizée zavedla Shybiss do **stáje**, která se nacházela vzadu.

Několik vteřin po jejím odchodu jsem zaslechl **zabušení** na dveře. Následoval slabý **výkřik**. Pocházelo to z **druhého konce** budovy. S rukama v inventáři jsem se šel tím směrem **projít**.

Tato strana hostince, na opačné straně, než je stáj, měla malý přístavek s dveřmi. Musel tam být **služební vchod** pro kuchaře a pro zbytek personálu. Když jsem tam přišel, dveře byly **otevřené dokořán** a v nich stáli hostinský a servírka.

„Damatuju si, jak jsi říkala, **že nehrozí, že by ses vrátila!**“
bručel hostinský.

„**Prosím vás!**“ žadonila servírka. „Opravdu tu práci potřebuji. Dejte mi **další šanci!**“

„Už jsem ti jich **dal spoustu!** Kolikrát jsi přišla do práce pozdě?
A navíc většinou ještě **špinavá! Stejně jako teď!**“